

ють ся обі громади. Липовани виступили до бійки зі стрільбами і ранили шістьох господарів з Петрівців. Сейчас прибула жандармерія з Мітоки і з Іцкан та зробила кінець бійці, а сучаске староство зарядило осторожности, щоби ті напасти не повторили ся. Против виновників веде ся судове слідство а раних віддали до шпиталю в Сучаві.

З нужди. Йосиф Пульда, 42-літний, жонатий чоловік і отець 5 дітей, замешкалий при ул. св. Тереси у Львові, позбавив ся оногди жита, а причиною того була нужда. Пульда був 16 літ тимчасовим канцелярством при залізници, стратив то місце задля недуги і в останнім часі дуже мало зарабляв покутною писаркою. Вже від довшого часу носив з собою шнурок і мав намір відобрати собі жите: жінка і сусіди знали о тім, а їх вговорюваня, „що колісь може таки буде ліпше“, здавалось, промавляли ему до пересвідчення. Оногди, коли ніхто не сподівав ся того, випив Пульда в присутности жінки фляцину отруї. Поміч завізаной зараз стації ратунової була вже безуспішна. Лікар мусів ужити цілої своєї вимови, щоби відвести попавшу в розпукку матір осиротілої родини від самоубійства.

Пожар вибухнув в Гоголіні у тамошного господаря Василя Домитрапука і знищив стайні. Скоря і сильна поміч уратувала хату від огня, та семеро товару, що були поприпинані в стайні на ланцах.

Ланка на тхорі.

Написав

4) Стефан Пятка.

(Далше).

Зістав Лучка Дучка вїттом, Василь Козодій присяжним, царство отворило ся тим кільком радникам, що вже зрозуміли обрядки автономічної власти — по свому зрозуміли — радникиючи з хісном для себе лігами: одні забрали з Лейбою податки, другі толочне, треті ліс громадський, четверті шарваркові „поведенції“ і касу бідних, словом поділили ся урядами. Начальник Лучка Дучка одержав від присяжного палку-тернівку, від радних печатку і торбу яко „знаменія“ громадської достойности і відвічальности за всі порядки.

Лучка Дучка не набрав поваги яко начальник з суковатою тернівкою, але противно: коли заявив ся перший раз в корчмі на раді, побачив тільки головачів горлатих, стратив притомність, стратив і тому відвагу, яка его ніколи не опускала в церкві на всеночнім, коли держав свічку близько священика. Пізнійше за порадою присяжного знайшов ся лік і на несміливість: став потягати гірку потішительку, з кожним днем що раз більше, і дійшло до того, що на всякі опіменія властей мав завжди готове мовчане. Раз один всего зробив ужиток на свою руку з достойности вїтвіської і тото ему не вдало ся: роснік громадску печатку над свічкою коло шинку, але то добре роснік і прибавляючи спячому жидови димкарю на самісеннім роті, щоби не храпів. Мав же за то від жандарма тільки, що вже ніколи не носив печатки за хлявою, лише присяжний.

Так служив Лучка Дучка за покривало радникам несовісним, два літа ходив поміж хати з присяжним Василем Козодоем, грабив за податки, гонив на шарваркове, дорогове, мостове, свїгове, болотне, стежкове, гонив, бо так радники велили, а він від того був вїттом в селі, щоби грабити, гонити чи на шарваркове, чи до кременяду. Так розумів у своїй нетверезій голові свої обовязки і мовчав, а що найважнійше, не гнівав ся ніколи на нікого. Має бути так, то нехай буде так — а мало бути инакше, то нехай же буде инакше, ему все одно.

Так було два роки, що радники могли сказати: „Отець духовний велили вибрати такого вїтта, ми вволили їх волю, ми тому не виноваті, що такі неприятели.“ Аж на третім році стала ся тота невидана комедія Козодіів з Шанчихою, тота гадна пригода, в котрій і начальник Лучка Дучка хотів щось мудрого сказати і таки ска-

зав: „Сідайте, Лейбихо, на шинюк, задріть мені кожух на голову, будемо удавати старого Козодоя з Шанчихою.“

Ще люди не перестали в корчмі сьміяти ся з того помислу, а вже прибіг з підбитим оком і покровавлений присяжний Василь Козодій, потягнув вїтта до ванькиру і почав ему щось на ухо шептати.

Вїтта Лучку Дучку тота тайна вість мов окропом спарила: він вискочив з ванькиру до корчми, розгорнув кожух, розперезав ремінь і кричить „люде дивіть ся...“ Розцінив камізьельку а далій ростегнув сорочку і все повторяє „люде дивіть ся...“

Побачив Онофер Безвусий, що з вїттом зле, вхопив его за руку і повідає:

— Вїтте, гамуйте ся... Людий повна корчма, ви в не хащах... Не сьмішіть громади, она на таке ще не заслужила.

Послухав Лучка Дучка Безвусого, троха стримав ся; він кинув собою на лаву, засунув кучму аж на ніс і кричав:

— Йой, люди добрі, йой!... Чого від мене тота баба хоче, що я єї зробив?... Бодайже тебе з твоїм язиком поганим необшкредтанім!... Пожди Шанчихо, пожди, я тобі покажу.

Що Василь Козодій повів свому начальникови на ухо, о тім не стоїть і згадувати; то була марниця, але тота марниця довела рівнодушного раба божого до крайности. Лучка Дучка понав у страшну ярість, він був би в тій хвили своєю близьку своячку Таціянну Шанчиху покусав зубами. О тото тільки ходило Василеви Козодоеви, щоби хтось другий за его підбитим оком опімнув ся; злобна его душа хотїла пімстити ся на нанашці, глядала союзників і найшла.

II.

Федор Шанка не належав до тих, що то годину санають, годину драпають а годину взувають ся, а прецінь нині щось як на злість не йшло нічого до складу; і вибирав ся десь і не вибирав і ладив ся і не ладив, ходив, по кутах нипав, мов за вчорайшим днем, і тиркотаня свое Таціянни не слухав а уже найбільше з тою файкою не міг собі дати ради: може з десять разів ішов від стола до печі, припікав єї, чистив цибух протичкою, вишкребтував пригарі, якоє не смакувала. Вічно крутив ся жінці поїдніс, відсував горшки на бік, щоби ліпше файку в огонь ветромити, вічно колотив дим по хаті, ему нині щось бракувало. Ба не від нині товмила якась змора его душу, не від нині якась відьма страшна путала ему руки і ноги, морошила голову; ще від Воскресенія, ще від тотої хвилі, як Василь Козодій сказав его жінці „пожди, чарівнице, я тобі покажу“ а ему „пожди, старий псе, я й тобі покажу“, від того часу мов его що підтяло; від того часу скілько разів взяв люльку до рук, тото свою найдорожшу подругу, за котру, як мовляв часто, готов був і повісити ся, стілько разів звучали ему в ушах ті зловіщі слова „пожди старий псе, я й тобі покажу“ і переймали его якимось невисловленим страхом. Надармо старала ся жінка розвести дурну тугу мужови, надармо потїшала Федора тим, що она колісь всіх трох Козодіів звязке посторонком на купу і так буде як у віссяний сьрий сніп праником гатити, коли посьмів би котрийсь напасти на хату, — нічого така потїха Федорови не помагала.

Двері на остїж були отворені, дим що хвиля завертав ся з сїний до хати, Таціянна уже десять новин з села Федорови розповіла, цілу купу огню на прищочок вигорнула кочергою, щоби не пхав ся поміж горшки, не обпалив голову, навіть сама два рази витягла файку з грани, бо аж побіліла і цибух зачав горіти; — а Федор все ще пік та й пік, говорив „не смакує, буду умирати“, аж навпослід зиркнув до сїний, кинув люлькою під прищочок і сам сів на лаві під вікном.

Таціянна відсувала горшки, она не бачила що муж стовк люльку і сидить ні вмерлий ні живий.

— Чуєш ти дурним клопочеш ся — говорила она, глянувши на мужа — я тим Козодоем покажу, хіба би я не жила!

— А чому ви не мали би жити? — спитав хтось незнакомим голосом.

Таціянна Шанчиха аж тепер замїтила в сїньох ненадїйних гостей: два ревїзори, жандар, вїтг Лучка Дучка а за ними Василь Козодій, поставали в дверох за порогом, аж дим згує ся в хаті. Таких благовісників Шанки не надїяли ся, навіть і на сон їм щось подібного не приходило. Таціянна також змішала ся перед паничами. Она глянула глумливо на вїтта і присяжного, прибала вид визиваючого суперника, показала пестук обом служителям громадским. Федор ветромив очи в розбиту люльку, сидів мов задеревїлий на лаві.

(Далше буде.)

Телеграми „Буковини“.

З дня 27-го марця 1897 року.

Відень. В радї державній нині перше засїдане. На запрошене президента міністрів обнимає Проскович председательство після старшини віку і забирає слово.

Кольонія. Köln. Zeitung доносить з Канеї, що повстанці стрїляли на австрійську торпедову лодь; австрійці відповіли огнем зі скорострїльних гармат.

Атени. Архивнязь відложив в останній хвили свій відїзд до Тесалї на два три дни.

Канеа. Напад інсургентів на твердиню Малакю позначав ся вчора сильним огнем з гармат. Залога уступила до Суду. Турецкі кораблі в пристани Суду стрїляли, щоби улегчити своїм війскам цафана. Інсургенти запалили Чікалерню. Прийшло до битви межі інсургентами а Турками коло Нерокуру. Інсургенти виперли Турків з укріплення в Малакєї і підложили огонь, коли європейські кораблі почали стрїляти на них. Вистрїли європейських кораблів тревали 10 мінут. Напад інсургентів на турецький кордон коло Галелї відперто.

Атени. Ноту з протестами против блокади Крети виготовило правительство і передало послам держав.

Канеа. Англійські війска висїли на суцу в Кандї а 400 російських воєків в Ретимні.

Льондон. Після „Standard-a“ мав телеграфувати намїсник з Ерзерум минувої суботи до правительства в Царгороді, що дві російські дивїзїї обсадили турецьку границу в провінції Карєї. Російський конзуль подав вяяснене, що dokonано тої осторожности в тій ціли, щоби забезпечити російську границу від заволочення джуми, але намїсник не уважає єю заяву вдоволяючою і просить о прикази можливих мїр осторожности против того поведєня.

Канеа. Австрійський военний корабель „Сателїт“ придержав при полудневім березї Крети грецький почтовий корабель „Гера“ з мунїцією і живностю вже по обвіщеню блокади за єї нарушене. На покладї находили ся колишній президент грецького соїму Ромас і посол Романос. Той сам „Сателїт“ подїбав при пригїрю Гравоза грецьку лодь, на котрій залога була цілком обезсилена без провіанту і води. Обох кораблів ескортував до заліву Суду. По відбутїм засїданю адміралів відпроваджено оба кораблі аж до грецької области.

Я С Ч Б А**ПРЯДКИ ШОВКОВНИЦІ**
(Seidenspinner)

перворядних родів: італійських, крайських і американських має на продаж по 30 кр. за тисячку з пересилкою 45 кр. (деінде коштує тисячка найменше 85 кр.)

Евген Якубович

учитель при карнім закладі в Станіславові.

Порад що-до плекання гусіниці уділяю радо.

Чистий дохід призначаю на будову „Народного Дому“ в Чернівцях.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

має на складі отсі свої видання:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за рочник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток

для чемних діточок.“

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки“, а по 2 кр. за кожду поодинокую книжочку.

Замовлення приймає й редакція „Буковини.“

**Хто хоче мати
добру і дешево
МАШИНУ до ШИТЯ,**

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як веводи, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обслужу Вас по братньому.

З поважанем

В. Данилевич,
машиніст у бровари Штайнера в Чернівцях, при ул. залізничній (Bahnhofstrasse) ч. 26.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.з аптики Ріхтера в Празі, загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптиках. Просимо жалати сей загально улюблений лік просто під назвою Ріхтера Liniment з котвицею і приймати з осторожностю лише флашки зі знакам охорошним „Котвиця“ бо лише ті правдиві.
Аптика Ріхтера під золотим львом у Празі.

Відзначене на краєвій виставі в р. 1894 почетним дипломом и. к. міністерства торгівлі.

Краєве товариство ткацке

„ПРЯДКА“

(ПРЯХА)

в Коросні

поручає Пов. П. Т. Публиці свого виробу чисто льняні звістні з доброти, ручно ткані

ПОЛОТНА КОРЧИНЬСКІ

від найгрубших до найтоньших веб і біле столове о взорі кістковим і адамашковим; також доставляє матеріялів на комплетні і найдешевні

ВИПРАВИ СЛЮБНІ.

Замовлення просимо надсилати просто до Коросна (почта, телеграф і станція залізнична в місци).

Прібки і цітники на жадање оплатно і відвортною поштою. (15—52)

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просьвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрия Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просьвіти“ і передплатників „Зор“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просьвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Для панів учителів!

INSPECTIONSBERICHT

є на складі в друкарні

„Рускої Ради.“

Просимо о замовлення.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!**ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“**

в Чернівцях.

Перша на Буковині

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Народнім Домі

при улиці Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарські в мовах рускій, польській і німецькій.

ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ.

Роботи виконує ся скоро, солідно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!В Чернівцях виходить уже тринадцятий рік
руска газета**„БУКОВИНА“.**

Від 1. січня 1896. року появляє ся она що дня кромі неділь і св'яг. Поміщає статі про справи буковинської Руси, але познакомлює читателів також із справами Русинів в інших землях руских. Дбає о добірні і цікаві фейлетони і взагалі о матеріял такий, що обходить кожду руску родину. Що „Буковина“ цікава і для галицьких Русинів, свідчить значне число передплатників єї в Галичині. Передплата лише 10 зр. Адреса редакції і адміністрації „Буковини“: Чернівці улица Петровича число 2.

П. Т.

Отсим маю честь повідомити шановних відбирателів, гостей і публіку, що я перебрав існуючий досі під фірмою

АНТІН ТАБАКАР і ГАІНА

склад корінних товарів, вин і делікатесів

(заснований 1812 р.),

а окрім того

АГЕНТУРУ і СКЛАД РІЛЬНИЧИХ МАШИН

в днєм 1-го липня с. р. і буду дальше вести під мою власною фірмою

СТЕФАН ГАІНА.

При сій нагоді складаю сердечну подяку за довіре, оказане так часто попередній фірмі, і прошу уклінно, мати те саме довіре на дальше і для мене, при чім запевняю, що все старатиму ся задоволити шановних гостей добірними товарами найліпшого сорта, низькими цінами і уважною услугою.

Прощу о часті замовлення і пишусь з поважанем

Стефан Гаїна.